

клиръ ги обърнѣ въ орждіе за снижаваньето и опростаяваньето на българскыя народъ. Отъ тогазъ ёще почѣхъ този клиръ съ лъжы, хитрины, клеветы и сѣкаквы интригы да распространява своята духовна власть, а заедно съ нея и грѣцкыя езыхъ, по отечеството ни, да глоби съ всевъзможны неправды народа ни, тѣй щото въ минжлото столѣтіе по цѣла Тракія и Македонія, дору и по България върлувахъ грѣцкытъ владыцы отъ Фенеръ, и въ българскытъ черкове владѣяше грѣцкыйтъ езыхъ, а горкыйтъ Българинъ не смѣяше или го бѣше срамъ да са каже българинъ ⁽¹⁵⁾. Само въ Охрида на онуй време бѣше са запазила що-годѣ духовната българска независимость, но въ срѣдата на минжлото столѣтіе (1767) грѣцкытъ коварства отъ Фенеръ истребихъ и този остатъкъ на черковната ни независимость ⁽¹⁶⁾. Слѣдъ този подвигъ грѣцкото духовенство можаше вече свободно да върлува изъ отечеството ни, като прикрываше злодѣяніята си подъ булото на светата въръ, а народътъ ни отъ невѣжество и голѣма простотія теглѣше сичкы тѣзи съсыпителны за него дѣйствія, и търпѣше ги за *правда божія*. Какъ безобразно и безбожно ни е мѣчило, съсыпвало и унижавало грѣко-фенерското духовенство, — извѣстно е вече на цѣлъ свѣтъ, особенно чрезъ породенныя въ послѣдне време българскый черковень въпросъ ⁽¹⁷⁾.

⁽¹⁵⁾ Глед. думытъ на Отца Паисія въ *період. списаніе* книж. III, стр. 32.

⁽¹⁶⁾ Глед. подробно за туй въ «Българската черковна исторія» на Р. Каролева, стр. 69 — 89.

⁽¹⁷⁾ Пакъ тамъ е изложена въкѣсо и неговата исторія, стр. 151 — 177.